

NA DNE SVOJICH SÍL

Obsah:- príbeh o dievčati, ktoré stratilo seba samu, ale našla cestu späť k životu a šťastiu. Príbeh je o Megi Nervovej.

Ahoj! Volám sa Magdaléna Nervová priatelia ma volajú Megi. A toto je môj príbeh o tom ako človek aj v mojom veku dokáže padnúť na úplné dno. Mám 16 rokov a chodím na strednú školu v Ružomberku. Konkrétne na obchodnú akadémiu. V tomto príbehu sa môžete poučiť, že ak chcete byť šťastný stačí ak budete veriť a nájdete si ľudí, kt. Vás urobia šťastnými..

Bola sobota slnko mi príjemne zohrievalo tvár a celé telo. Prichádzala jar. Bol 23. Marec 2012. Veľmi rada som sa prechádzala ulicami zo slúchadlami v ušiach. Mala som úžasných priateľov, iných by som nechcela. Vždy stoja pri mne nech sa deje čokoľvek. Sú to moji anjeli strážny. Každému by som prijala aby mal takých priateľov...

V mojich ušiach začala hrať hudba pri, ktorej som mala chuť kričať, skákať a radovať sa. Začala som utekať ako mi sily stačili. Aspoň som si spravila rozcvičku. Sadla som si na lavičku, hlavu som zdvihla k oblohe a aj cez slnko som sa snažila pozorovať oblohu. Musela som síce prižmúriť oči a možno obraz nebol celkom jasný, ale ja som si ho vedela domyslieť. Obloha bola jasno modrá bez jediného obláčika...

Krátku chvíľu som ešte sedela a potom som sa vybrala domov. Cesta mi trvala o niečo dlhšie ako inokedy, ale mne to nevadí. Aspoň si môžem prevetrať hlavu od všetkého čo ma čaká doma. Radšej som niekde von s priateľmi alebo sama, než doma lebo to čo iný nazývajú sladkým domovom ja nazývam mučiarňou. A síce mám dobrých priateľov, ale rodinu teda nie.

Rodičia ma nechceli, a tak sa podľa toho aj správajú. Nechcú ma, nenávidia ma. Mama mi raz keď som mala asi 12 rokov povedala, že som jej zničila celý jej život. Pretože kvôli tomu, že otehotnela s mojím otcom sa s ním musela aj vydať a tak hoci sú manželmi právoplatne citovo nie a ani nikdy neboli a myslím, že ani nebudú. Bolí ma keď na seba hádžu nenávisť pohľady a obviňujú jeden druhého. Lenže taký je život. Už som si zvykla. Načo sa strápiť pre niekoho komu je to jedno? Je to márne, život dáva aj iné možnosti. Mám veľké nutkanie ujsť od všetkých vecí, ktoré prinášajú smútok a nešťastie...

“Obed máš na stole!” pristúpila mama k dverám a zavolala ma ku stolu. Obed ako obvykle bol veľmi tichý. Nikto z nás nevedel urobiť ani malilinkú rodinnú atmosféru. Rýchlo som sa najedla a bežala do svojej izby. Začala som sa učiť a neskôr som sedela pri počítači a popritom pila energetický nápoj...

“Ahoj” na chat mi napísal celkom neznámy chlapec.: “Ahoj” bleskovo som odpísala a čakala čo bude ďalej. Začali sme si písať o škole, hudbe a záľubách. Písali sme si dlho do noci. Volal sa Marcel a mal 20 rokov nevadilo mu že ja mám 16. Vyzerala byť naozaj milí. Mal krásne zelené oči a špinavo blond vlasy, vraj bol veľmi vysoký. Niektoré veci o ňom som si prečítala iné som si všimla hneď na fotke. Bol pekný, ale je pekný aj z vnútra??...

V nedeľu som vstala na obed, keďže som bola celú noc chatovala. Opäť pri stole vládlo úmorné ticho. Počuli by ste aj ako padá prach. Rýchlo som zjedla tento raz mi však rýchli obed neurobil dobre na žalúdok. Asi hodinu som telefonovala s naj kamoškou Lýdiou : “On je úžasný!!!” básnila som jej do telefónu o Marcelovi. : “Oh, Megi som tak rada že si šťastná, ale ešte ho poriadne nepoznáš tak to moc nepreháňaj”. Nechápala som čo tím myslela. Vari ja nemôžem byť šťastná? Keď sme spolu dotelefonovali v mojej hlave prúdilo million myšlienok. Ale o kom? O Marcelovi, bol akýsi iný len neviem či v dobrom alebo zlom. Neustále na neho myslím. Aké by to bolo keby sa stretli. Páčila by som sa mu aj ja? Nikto sa mi tak moc nepáčil od mojich 14. Vtedy to však bola nešťastná láska. Vtedy som trpela pre moju hlúposť. Dúfam, že teraz to tak už nebude, že neurobím chybu. Zavrela som oči schúlila sa na posteli a myslela som na romantické stretnutia, ktoré by som chcel raz zažiť. Musím sa s ním stretnúť! Rýchlo som vstala z postele a zapla počítač. Našťastie bol tam...

A je to tu deň "D". Dnes sa mám stretnúť s Marcelom. Bojím sa toho, že sa mu nebudem páčiť alebo že tam ani nepríde. Mala som obavy čo sa stane či nebudem ticho od hanbi. V hlave som si opakovala slová ako budem v pohode on bude v pohode a tak ďalej.: "Ahoj, ty si Megi?" za mojím chrptom sa ozval chlapčenský hlas. Bol to on! Marcel! Srdce mi šlo vyskočiť .:"áno som, ty si Marcel?" "áno" do široka sa usmial a pokračoval: "Konečne naživo" Neubránila som sa úsmevu bol ešte krajší ako na fotke. Prechádzali sme sa po meste a rozprávali o rôznych veciach. Chytil ma za ruku a zašiel som ňou za roh. Tam si zapálil, ale cigareta to nebola.: "Chceš?" Do rúk mi podával to čo fajčil. Nechcela som sa strápníť a tak som si to zobrala. S fajčením nemám problém už som fajčila, ale toto bolo niečo iné.: "Dofajči to" Povedal a s vrecka si vybral ďalšie. Cítila som sa divne. Trochu sa mi krútila hlava, ale nechcela som to ukázať.: "neni ti zle?" Prikývla som hlavou až keď to bolo cele preč a prúdilo to v mojom tele. "Keď som ja fajčil marihuanu prvý krát bolo mi neskutočne zle. Kamoši mi odporučili toto" Do rúk mi vložil akýsi papierik aspoň tak to vyzeralo.: "Zjec to. Bude ti lepšie" Milo sa usmial ja som to zjedla. Ešte som si ani poriadne neuvedomila, že mi dal marihuanu a teraz niečo iné. Toto som nikdy nevidela a nikdy o tom nepočula. "čo to je??" Zадивene som sa spýtala a čakala na odpoveď. "niečo čo ti pomôže v trápení" A mal pravdu. Keď som to zjedla bolo mi lepšie cítila som sa uvoľnená. Svet bol krajší akýsi ružovejší. "pod pôjdeme inam." Znova ma chytil za ruku a viedol ma preč z uličky. Sadli sme si na lavičku pri jednej škole.: "Prečo si mi to dal?" nemohla som odolať otázke. "Marihuana, koks, pervitín. To všetko mám a môžem ti to dať." Zarazila som sa nad tým čo povedal. "Lenže ja nechcem húliť marihuanu. Prečo to robíš?" "Lebo ma to ukludňuje" "Ukludňuje? A pred čím?" čakal som odpovede a aj som sa ich dočkala. "Vieš nie si jediná čo nemá celkom perfektný život. Ja som ho kedysi mal. Mal som všetko čo som chcel, perfektné dievča, ktoré neskutočne milujem do dnes, ale prišiel som o ňu!" pri tom čo povedal sa mu zaleskli oči. Zhlboka sa nadýchol a pokračoval. "Dáky chalan ju zabil na motorke. Chcela aby som žiarlil a tak s ním šla na tu hlúpu motorku. Zlyhali mu brzdi. Vrazili plnou rýchlosťou do stromu a obaja boli na mieste mŕtvi. Preto do seba každý deň niekoľko krát denne dávam do seba tieto veci. Upokojí ma to. Stále som sa s tým nezmieril. Mal som toľko čo ty keď mi zomrela a keď som začal húliť. V 18 som odišiel z domu. Upokojí to!" Bolo mi ho tak ľúto. Objal ma, asi to už dlhšie potreboval. Na tom čo povedal bola

Pravda. Upokojilo ma to hneď po prvej dávke. “Koľko zato budeš chcieť?” Rozhodne som sa spýtala “Zatiaľ nič.” uprene sa na mňa pozrel a do rúk mi vložil balíček s bielim práškom. Ledva som si stihla uvedomiť čo mi dal a už bol preč. Rýchlo som sa poobzerala do okola či to nik nevidel a strčila som si to do vrečka...

Zazvonil zvonček na prestávku z tašky som si nenápadne vytiahla vrecúško s čarovným práškom, papierikom a odišla na wc. V kabínke som si všetko rozložila. Na papier som si vysipala kúsok prášku a pomalými vdychmi som to púšťala nosom do celého tela. Z chute som sa zasmiala všetko spratala a nadopovaná šťastím som sa vracala so triedy. Čarovná moc prírody...

Keď som prišla domou obed, večeru a všetko možné som vynechala ako to už robím pár týždňov. Zajtra som sa znovu mala stretnúť s Marcelom aby mi dal “zásoby”. Tento krát už aj za peniaze. Stretávame sa každé 2 týždne. Za ten čas sme sa veľmi spriatelili, ale len na chate. Viac a viac si začínam uvedomovať čo sa zo mňa stáva- feťáčka. Som závislá na drogách, ale aspoň som šťastná nech to stojí čo to stojí. Tu v dedine som spoznala ďalších ako ja. Starších o 5 rokov ale aj o 2 roky. Často sa s nimi stretávame a debatujeme o tom aký je život krajší po dávke. Hlúposť poviete si. Ale je to tak. Každý z nás má nejaký príbeh. Ja som s tým mojím nemala čo robiť veď 16 rokov byť odcudzovaná za chybu, ktorú urobili moji rodičia? Je to hlúpe a pre mňa už úplné bezvýznamne. Teraz som naozaj šťastná...

Posledný krát som sa pozrela na svoj obraz do zrkadla, čo som tam videla? Videla som telo len z kosti a kože. Mesiace keď nejete sa ukážu aj na vašej postave. Vždy som tužila po štíhlej postave aké majú modelky. Teraz sa mi to hnusilo. Ako som mohla po takom dačom tužiť? A moje vlasy? Bez života suché polámane bez lesku. Vždy som ich mala krásne gaštanové. Leskli sa mi ako by som v nich mala kúsok slnečného lúča. A nakoniec moje modré oči v, ktorých sa mihotali moje rozšírené zreničky. Pohľad na mňa samu sa mi hnusil. V posledných mesiacoch som rapídne schudla, zhoršila sa v učení a v pozornosti na hodinách. Myslela som len na jedno. Na ďalšiu dávku. Odvrátila som pohľad od zrkadla a rozbehla sa dole schodmi...

“koľko toho chceš?” spýtal sa ma Marcel narýchlo.: “Toľko aby mi to vydržalo zase na 2 týždne” “Takže tak ako vždy” “áno” “dobre tu máš”

“ďakujem” do široka som sa na neho usmiala a podala som mu bankovku, ktorú som získala za predanie maminých šperkov. Usmial sa aj on a pohladil ma po pleci a odišiel svojím smerom a ja zas tím svojím...

“Ahoj” Vo dverách sa z ničoho nič zjavila Lýdia. Takmer som dostala infarkt. Nestihla som nič skriť iba som to rýchlo zakryla perinou.: “Ahoj” s trochu vydeseným úsmevom som sa na ňu pozrela.: “čo to tam máš?!” veľmi nervózne sa ma spýtala.: “ale nič” “niečo tam máš.” Pristúpila k mojej posteli a odokryla ju. Zdeseným pohľadom sa pozerala na marihuana a na bieli prášok na mojej posteli. Bolo ticho, chvíľu na to nemo pozerala. Keď sa otočila v očiach sa jej mihali slzy.: “je to to čo si myslím? Je to marihuana!?” “áno” na viac som sa nezmohla.: “prečo? Prečo to robíš??” “upokojí ma to vieš! Ja nemám perfektný život. Teba rodičia milujú mňa nie!” do oči sa mi zahnali slzy a začali sa sami púšťať po mojich lícach. Lýdia ku mne pristúpila a objala ma.: “tím nič nevyriešiš!” “ale áno vyriešim. Ani si to neokúsila” “a ani nechcem keď vidím čo to s tebou spravilo. Pozri sa na seba.” “vidím to čo predtým. Len som šťastnejšia. Lebo to ma robí šťastnou!” “Drogy? Ty si robíš srandu že?! Ako ťa môže to robiť šťastnou?” “na všetko prestanem myslieť, uvoľním sa. Je mi lepšie” “lenže ty si tím ubližuješ, veď ty si iba kosť a koža. Zmenila si sa na nepoznanie.” “tak prepáč som spokojná ako teraz žijem” “kto ti to dal? Marcel že?” “áno a čo? Iba žiarliš lebo ty nemáš takého” “on ta využíva aby mal peniaze! vážne ti je prednejší feťák než život?” “aký život? Veď ja žijem a žijem si šťastne” “možno teraz ťa to naplňa šťastím ale o 2 roky alebo aj skorej ťa to bude ničť” “nič o tom nevieš” “možno neviem aký je to pocit, ale viem si predstaviť čo sa s teba stane” “vážne a čo?” “troska!” “a ty si hovoríš priateľka?” “tvoja už nie! Zmenila si sa už nie si tá Megi akú som poznala” “ľudia sa menia! A teraz odíť!” “s radosťou!” zišla po schodoch no musela som ju ešte zastaviť: “nikomu to nepovec, prosím” “nemám potrebu to niekomu hovoriť.” Odišla a ja som ostala doma celkom sama. Nechcela som ničomu veriť s toho čo vrela. No bolo mi ľúto, že ma videla práve ona. Opäť som sa rozplakala. Zišla som si do kuchyne po čokoládu. Tá ma však nenaplnila spokojnosťou, skôr mi po nej prišlo zle. Musela som ju zo seba dostať von! A aj som vedela ako. Tak ako vždy. Pri záchode som si vopchala prsti do úst a tím som si vyvolala zvracanie. Tak som si prečistila žalúdok...

Vošla som do izby kde ma čakala správa od Marcela. Chcel sa rozprávať. A tak sme sa stretli. Keď som k nemu kráčala nezdal sa mi taký pekný a milý ako prvý krát. Bol prefetovaný. Chytil ma za ruku pobožkal ma na čelo a viedol ma do jedného opusteného domu. Tam mi ponúkol niečo nové. Odmietla som to pretože som radšej chcela ostať pri tom na čom som. Veľmi sa čudoval, ale nenaliehal na mňa.: “dneska je party u kamoša. Pôjdeš som ňou?” “jasne prečo nie.” Dohodli sme sa, že príde po mňa o 7 večer...

Párty bola a je úžasná. Jedine čo mi vadilo bolo, že som skôr nič nevidela všade sa fajčilo a všade bol dym. No hudba bola skvelá aj ľudia boli veselí a šťastní. “sevas” pozdravil sa mi jeden chalan. “ahoj” milo som sa usmiala a šla s ním do tanca.: “ako sa voláš?” spýtal sa ma počas toho ako sa okolo mňa vrtel “ja som Megi a ty?” “krásne meno Megi, ja som Ďuro.” “teší ma Ďuro” “ pod, pozívam ťa na drink” prijala som a tak sme si dali jeden drink a potom druhy. On bol iný ale teraz naozaj. Bol šťastný aj keď mal svoj príbeh ale nepotreboval k šťastiu drogy. Mal modré oči veľké a krásne ako hviezdy na nebi a hnedé vlasy. Bol pekný a milý ku mne. “poďme odtiaľto preč” navrhol a odišli sme. Prechádzali sme sa a nedbali na čas. Čas pre nás neexistoval. Mali sme sa o čom rozprávať reč nikdy nestála. “si veľmi pekné dievča, prečo fajčíš?” zarazilo ma to spomenula som si pri tom na dnešnú hádku s Lýdiou. “Rodičia ma nechceli a tak. Nechcem o tom hovoriť” “aha to je hrozne. To majú smolu, že ťa nechcú si úžasná, milá a pekná” lichotilo mi čo hovoril. “ďakujem” “za pravdu sa neďakuje” do široka sa usmial v jeho očiach pleli iskričky pravej krásy srdca...

Odprevadil ma až pred dom. “tak teda dobru noc” “aj tebe dobru” “počkaj!” otočila som sa a čakala čo chce odo mňa “dáš mi tvoje číslo?” takmer som sa rozrehotala pripadalo mi to ako v nejakom romantickom filme. Bez váhania som mu ho dala a potom už naozaj odišla domov. Neriešila som či mi niečo povedala na to kde som bola. Cítila som sa divne. Žeby ten divný pocit bola láska? S Marcelom som v podstate nič nemala a ani s Durom. Lenže teraz to bola ozajstná láska. Pri tejto myšlienke som sa pousmiala. Moje telo si vypýtalo ďalšiu dávku. Nebránila som sa a tak som si dala. Dlho som nemohla zaspať asi až niekedy o 2 ráno ma zmohol spánok.

Ráno ma zobudil netradičný budíček. Telefonoval mi Ďuro: “prosím?” ozvala som sa “dobre ráno dúfam, že som ťa nezobudil” “nie, nie nezobudil”

zaklamala som "okéy to som rád. Idem práve po vašej ulici tak si hovorím či sa nepôjdeš prejsť" "jasne, veľmi rada" dohodli sme sa a o pol hodinu som vyrazila do ulíc. Cítila som sa skvele. Slnko mi pripadalo opäť jasnejšie a teplejšie: "Ahoj" "A-ahoj" trochu som zakoktala. Včera keď som ho videla bola tma. No vo svetle vyzeral ešte lepšie než predtým. Bol krásny. "ako si sa vyspala?" s úsmevom na perách sa ma spýtal: "veľmi dobre a ty?" "snívalo sa mi o tebe takže aj ja veľmi dobre" cítila som červeň na mojich lícach. Pousmiala som sa a pozrela mu rovno do oči. Priblížil sa ku mne a letmo ma pobožkal "oh, prepáč ak si to nechcela" "nie, mne sa to páčilo" usmial sa a ja som sa usmiala s ním. Našla som pravé šťastie...

Rozhodla som sa skončiť s drogami. Ale ako? Skúsim to sama. Prestanem si dávať dávky. Bola som tak pevne rozhodnutá skončiť s tým, že som si dávky aké som si dávala nezačala zmenšovať ale prestala som si ich dávať! Ďuro mi radil zmenšovať ich no ja som ho nepočúvla. Nechcem sa s tým babrať. Všetko som si odložila do skrinky s mojej izbe...

Nadišiel pondelok. Nemala som chuť ísť do školy ešte stále som mala pred očami živý obraz hádky s Lýdiou. Vstala som ako obvykle umyla sa, obliekla ale do školy som nešla. Šla som na luku, kde som kedysi chodila s Lýdiou. Sedela som pri strome a premýšľala nad všetkým. Keď mi prišlo neskutočne zle. Nevedela som či to vôbec vydržím. V taške som nahmatala marihuanu. Ešte asi celý balík. Vedela som, že robím chybu ale nedalo sa to znieť v hlave mi pískalo a moje telo si pýtalo dávku. A tak som mu ju dala. Nevedela som koľko bolo mi jedno či presnú dávku alebo či menšiu naopak väčšiu. Pomaly som to do seba vdychovala. A cítila pokoj v mojej hlave. Mala som pocit, že umriem. Zbalila som si veci a úplne nevládna som sa vybrala do školy. Končila práve tretia hodina. Študenti kráčali okolo mňa vo veľkom množstve. Prechádzali s jednej strany na druhu. Chystali sa preč von či na wc. Všetko sa mi rozmazávalo. Hlava sa mi zase začala krútiť. Cítila som ťarchu na celom tele. Celí svet sa mi zmenšoval a zmenšoval. Pohla som sa na záchody zavrela sa v kabínke a rýchlo som so seba napchala všetko čo som mala v taške. Bolo toho moc? Sama neviem. Neviem čo som videla všetko som videla dvojmo. Bolo mi zle. Cítila som sa nanič. Potrebovala som pomoc. Ale nikto tu už pre mňa nebol! Ako je to možné? Po líci mi začali stekať slzy. Začala som vzlykať od bolesti v hlave, bruchu či na srdci. Chcem sa vrátiť domov tak aby ma tam mali radi aby ma

neodcudzovali za niečo začo ja nemôžem. Tužila som aby pri mne bol teraz Ďuro aby ma objal a už nepustil. Aby som nikdy nevidela Marcela a nikoho z tých feťákov. Túžila som vrátiť čas! Aby som neurobila chybu a to tu, že som sa stretla s Marcelom. Chcela som byť len šťastná. Ale to som mohla byť aj bez toho. Teraz sa mi všetko krúti. Čerstvý vzduch či voda by mi nepomohla. Pomôže mi jedine sila! Vyšla som s kabínky. Zahľadela som sa okolo. Boli tam dievčatá z našej či s iných tried. Bola tam aj Lýdia. Pristúpil ku mne :“je ti dobre?“ Z jej tváre som videla vydesenia. Pozrela som sa na ňu prázdny pohľadom. Pozrela som sa na jej vydesenú tvár! A potom som omdlela. Cítila som bolesť na hlave s pádu. Posledné výkriky dievčat. A potom už nič, len ticho.

Keď som otvorila oči bola som na neznámom mieste. Na sebe som mala pyžamo. A vedľa mňa sedel Ďuro.: „už si hore. Konečne“ „čo? Prečo? Čo sa stalo? Ako dlho som tu? A kde vlastne som?“ čakala som na odpoveď. Jeho modré oči sa na mňa uprene zadívali a začal hovoriť „takmer si sa predávkovala, omdlela si na dievčenských záchodoch. Si tu už asi týždeň. Nikto nevie prečo ale nemohli ťa prebudiť. Všetko ti robili tak povedia v spánku. Tím myslím výplach žalúdka“ „bože, už si spomínam. Hrozne ma bolela hlava pískalo mi v nej a všetko sa mi krútilo. Bolo mi zle. Prepáč!“ „mne sa ospravedlňovať nemusíš! Začala si na to moc zhurta. Je hlavné že teraz si tu živá a zdravá“ „zdravá budem až keď moje telo nebude chcieť drogy“ „neboj sa to už čoskoro“ „ako to myslíš? Moji rodičia o tom vedia?“ „vedia, ale oni ťa už v opatere nemajú“ „a kto teda?“ „tvoj bratranec s Anglicka nejaký Roland“ „oh, viem spomínam si na neho“ „išiel si po kávu. Čoskoro príde“ jemne sa usmial a zadíval sa na stenu pri mne. Zadívala som sa na neho na jeho oči. On je taký dobrý človek. Zaslúžim si ho? „čo je?“ prerušil moje myšlienky a začal sa usmievať „ale nič“ konečne som sa aj ja začala usmievať. Dvere sa otvorili a stál v nich môj bratranec „ahoj, teraz budeme bývať spolu“ do široka sa usmial. Bola som šťastná. Mala som pri sebe chalana po akom tuží asi každé dievča a bratranca, ktorý ma síce nevidel asi 10 rokov no predsa si ma berie aby sa o mňa postaral...

Včera ma pustili z nemocnice. Teraz však stojím pred ďalšou. Pred liečebnou v, ktorej ma dajú dokopy. Ďuro ma silno držal za ruku objal ma a pobožkal zo slovami „vylieč sa, budem ku tebe chodiť ako sa bude dať. A budem čakať na tvoj skorí návrat. Lúbim ťa“ pri jeho slovách ma zalialo príjemné teplo, teplo

lásky. Objala som sa pravdaže aj s Rolandom a spoločne sme vstúpili do mojej zachráni. Na miesto kde dostanem novu šancu na život...